

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **AB CHEMITRANS, s. r. o.**, se sídlem Koperníkova 872, Bohumín - Nový Bohumín, zastoupeného JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Náměstí Míru 341/15, Praha 2 proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj**, se sídlem Na Jízdárně 3162/3, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 3409046/16/3212-80541-803555 ze dne 14. 11. 2016 a č. j. 3409558/16/3212-80541-803555 ze dne 14. 11. 2016, ve věci daňové exekuce,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 27. 12. 2016 se žalobce domáhal přezkumu exekučních příkazů ze dne 14. 11. 2016 č. j. 3409046/16/3212-80541-803555 a 3409558/16/3212-80541-803555, kterými žalovaný nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávek z účtu žalobce v celkové výši 2 422 824 Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný vydal na základě zjištění z daňové kontroly ukončené dne 22. 8. 2016 dne 7. 9. 2016 dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období červenec a prosinec 2013. Následně dne 11. 11. 2016 vydal platební výměry na úroky z prodlení s úhradou daňových povinností na DPH za předmětná zdaňovací období a z tohoto titulu pak dne 14. 11. 2016 vydal žalobou napadené exekuční příkazy. Proti platebním výměrům na DPH podal žalobce 7. 10. 2016 odvolání, o kterém však ke dni podání žaloby nebylo správním orgánem rozhodnuto. Žalobce je toho názoru, že oba exekuční příkazy byly vydány nezákonně, neboť byly vydány na základě nezákonného exekučního titulu. Tuto nezákonnost spatřuje ve skutečnosti, že oba exekuční příkazy byly vydány na základě nepravomocných rozhodnutí správce daně, jelikož bylo proti oběma platebním výměrům řádně podáno odvolání.

Žalobce namítá, že žalovaný správce daně nepostupoval v souladu s § 103 odst. 1 a 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“), ze kterých lze dovodit, že *„ke stanovení daně (a následně tedy i k její splatnosti), dochází až okamžikem nabytí právní moci (dodatečného) platebního výměru.“* Vzhledem k tomu, že proti výše uvedeným platebním výměrům žalobce podal odvolání, nemohly tyto z důvodu absence účinnosti nabýt právní moci a vyvolávat splatnost daně včetně případného příslušenství. Žalovaný tedy nebyl oprávněn k vydání platebních výměrů na úroky z prodlení, neboť na straně žalobce k prodlení nedošlo. Žalobce uzavírá, že za situace, kdy může v rámci odvolacího řízení dojít ke změně výše stanovené daňové povinnosti, po něm nelze tuto daňovou povinnost vymáhat a tedy nelze vymáhat ani její příslušenství. Navrhuje tedy, aby žalovaný postupoval v souladu s § 181 odst. 2 písm a) d. ř. ve spojení s § 62 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a daňovou exekuci zastavil. Pokud by tomuto návrhu žalovaný nevyhověl, navrhuje žalobce, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 9. 2. 2017 shrnul dosavadní průběh řízení. K podstatě sporu uvedl, že ustanovení § 168 odst. 4 d. ř. je ustanovením speciálním vůči ustanovení § 143 odst. 5 d. ř. Neváže splatnost daně na právní moc rozhodnutí o stanovení daně a uplynutí lhůty k plnění, ale pouze na existenci právních účinků rozhodnutí o stanovení daně vůči daňovému subjektu, které jsou dle ustanovení § 101 odst. 5 a 6 d. ř. podmíněny jeho oznámením (doručením). Splatnost doměřené daňové povinnosti na DPH za zdaňovací období prosinec a červenec 2013, včetně penále, tak nastala 8. 9. 2016. Z tohoto důvodu tak nelze považovat za chybné, když správce daně přistoupil k daňové exekuci příslušenství splatné daně, aniž by vyčkal na výsledek řízení o odvolání proti dodatečným platebním výměrům.

Při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)

Z předloženého spisového materiálu bylo zjištěno, že dne 8. 4. 2016 byly vydány a žalobci doručeny zajišťovací příkazy, kterými mu byla uložena povinnost úhrady částky k zajištění dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec roku 2013 ve výši 4 969 969 Kč a za zdaňovací období červenec

roku 2013 ve výši 2 520 584 Kč; zajišťovací příkazy byly účinné a vykonatelné okamžikem jejich vydání. Dne 8. 9. 2016 byly vydány a žalobci doručeny dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec roku 2013, kterým mu byla doměřena daňová povinnost ve výši 4 969 969 Kč (a penále ve výši 993 993 Kč) a za zdaňovací období červenec roku 2013, kterým mu byla doměřena daňová povinnost ve výši 2 520 584 Kč (a penále ve výši 504 116 Kč). Dne 11. 11. 2016 byly následně vydány platební výměry na úroky z prodlení s placením této daně v celkové výši 2 422 824 Kč.

Podle § 65 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti. Podle § 68 odst. 1 s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je přípustná, jelikož dle s § 178 odst. 4 d. ř. zákon nepřipouští řádné opravné prostředky proti exekučním příkazům a k aplikaci § 68 odst. 1 s. ř. s. tedy nedojde (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Afs 131/2015-32).

K samotnému jádru sporu mezi stranami, tj. ke sporu o to, kdy nastává splatnost dodatečně doměřené daně, která byla dříve zajištěna zajišťovacím příkazem, soud uvádí následující:

Podle § 168 odst. 4 d. ř. věty první a druhé dojde-li ke stanovení daně, která nebyla v době vydání zajišťovacího příkazu stanovena, je tato daň splatná ke dni jejího stanovení. Tímto dnem zaniká účinnost zajišťovacího příkazu a zajištěná částka se převede na úhradu této daně.

Soud předesílá, že dle § 147 odst. 1 d. ř. se daň stanovuje mj. rozhodnutím označovaným jako dodatečný platební výměr. Takováto rozhodnutí byla v projednávané věci vydána a žalobci doručena dne 8. 9. 2016. Uvedené ustanovení ovšem neodpovídá na otázku, kdy nastává vykonatelnost uvedeného rozhodnutí. Odpověď na tuto otázku je třeba hledat v systematice daňového řádu: Ustanovení § 103 odst. 2 stanoví podmínky pro vykonatelnost rozhodnutí a to jeho účinnost, která nastává dle § 101 odst. 5 d. ř. jeho oznámením (doručením), a skutečnost, že *„se proti němu nelze odvolat, nebo jestliže odvolání nemá odkladný účinek, a uplynula-li lhůta k plnění“*. Klíčovým pro řešení sporné otázky je ustanovení § 109 odst. 5 d. ř., které stanoví: *„Odvolání nemá odkladný účinek, pokud zákon nestanoví jinak.“* Toto je obecná zásada, která se uplatní vždy, není-li výslovně vyloučena. Ustanovení § 143 odst. 5 d. ř. tuto zásadu vylučuje tím, že výslovně váže počátek běhu lhůty k plnění až na okamžik právní moci rozhodnutí o doměření daně. Naproti tomu ustanovení § 168 odst. 4 d. ř., které bylo aplikováno v projednávané věci, vazbu splatnosti na okamžik právní moci neobsahuje. Uplatní se tedy obecná zásada, že prvostupňové rozhodnutí je vykonatelné bez ohledu na svou právní moc.

Jinými slovy toto ustanovení je speciální vůči ustanovení § 143 odst. 5 tak, že zcela nahrazuje jeho ustanovení o splatnosti, a to jak co do délky pariční lhůty, tak i co do počátku běhu této lhůty. Soud se proto ztotožňuje se žalovaným v právním názoru, že v projednávané věci nastala splatnost dodatečných platebních výměrů okamžikem jejich oznámení žalobci, tedy 8. 9. 2016.

Z výše uvedených důvodů se soud nemůže ztotožnit s žalobní námitkou. Žalobce dovozuje, že absence účinnosti platebních výměrů má za následek absenci právní moci a tedy i splatnosti daně a jejího příslušenství. Z dikce žalobní námítky je zřejmé, že žalobce zaměnil či pochybně vyložil obsah těchto pojmů, což vedlo k chybnému výkladu zákona. Pro vznik povinnosti uhradit příslušenství daně, v tomto případě úrok z prodlení, je rozhodný okamžik, kdy došlo ke splatnosti daně. V souladu s § 252 odst. 1 a 2 d. ř. je daňový subjekt v prodlení, jestliže daň neuhradí nejpozději v den její splatnosti a povinnost platit úrok z prodlení vzniká pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. V souladu s výše uvedenou argumentací je tedy pro stanovení povinnosti žalobce uhradit daň včetně příslušenství rozhodný okamžik její splatnosti a nikoliv právní moci platebních výměrů.

Soud z výše uvedených důvodů plně aproboval právní názor žalovaného a žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. pro nedůvodnost zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 25. října 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu